

Hôm qua trước lúc chôn tiền xuống dưới chân giường, chị Nhung có để lại một số nhỏ nhỏ để còn dùng đến. Nhà chẳng còn gì để ăn, dọn dẹp giặt giũ xong chị đội cái nón rồi chạy ra đầu làng, ở đó buổi sáng người ta vẫn họp chợ, chị mua ít gạo, tương cà mắm muối, rau và ít thịt để trưa nấu cơm. Tranh thủ ăn bát bánh đúc nóng rồi mua cho anh Hậu 1 phần. Lâu ngày không thấy chị đi chợ, mọi người vây quanh hỏi han.

Nhung. Mà đi đâu mà lâu nay mất tích vậy?

Chị bán trái cây hỏi Nhung.

Em đi làm mới về chị ạ.

Làm cái gì đấy, có ăn thua gì không cho chị em đi cùng với, thoát cái cảnh nghèo này nào?

□hết trôi ấy mà chị, người ta còn chẳng chịu trả lương nên phải bỏ trốn về đây này!

Thế à.. sợ nhỉ, làm vậy thì nguy to.

Vâng. May mà còn về được nhà đấy!

Cơ mà đi ra ngoài có khác, da thịt cứ béo trắng đi nhỉ?

Tại quê mình gần biển, nước mặn và gió biển nên da dễ không trắng đc. Ở đây họ dùng nước sạch nên da dễ mới mịn màng thế chị ơi.

Thôi em về đây, chuẩn bị bữa sáng cho anh nhà em đã.

Nhung sợ đứng lâu thì chuyện trò không dứt ra được nên đành về ngay. Mấy chị còn hùa theo trêu chọc:

Da dễ đẹp thế mai kia đi mò mẫm ở dưới sông dưới ruộng thì hỏng hết bánh kẹo à?

Thằng Hậu đêm qua thì ngon rồi, vợ mới đi mấy tháng nhìn như gái 18 vậy, chắc đêm qua hai đứa vật vã lắm đây... hé hé hé...

Tiếng cười đùa của mấy bà hàng xóm làm chị đỏ mặt, họ cứ nói vậy nhưng không có ác ý gì, Nhung bỏ đi rồi vẫn nghe tiếng các bà các chị bàn tán xôn xao. Đến nhà, chị bỏ gạo vào thùng, rau thịt chị đặt vào cái chạn gỗ rồi chốt cẩn thận kéo chó mèo nó xoi hết. Xong xuôi chị lại bỏ đi sang làng bên, nhà bố mẹ đẻ chị bên đó, chị sốt ruột muốn biết mấy tháng qua ông bà thế nào. Anh Hậu vẫn còn say giấc chưa tỉnh, chị đóng cổng cẩn thận rồi đi.

Trời nắng chưa qua ngọn tre, hãy còn sớm, chị vội bước thật nhanh đến nhà bố mẹ, con chó thấy chị đến thì vẫy đuôi mừng rỡ, không ngờ lâu như vậy nó vẫn nhận ra chị. Mẹ chị đang cho lợn ăn, thấy tiếng dép bà gọi to:

Ông ơi. Ông xem nhà mình có ai vào hay sao ấy? Tôi nghe thấy tiếng bước chân đây này.

Bố chị đang tưới rau ở vườn sau nhà, nghe vợ nói vậy thì chạy nhanh ra phía trước, nhìn chị ông nói:

Cha bố con kia, mà đi đâu mấy tháng nay mà bây giờ mới mò mặt về hả?

Nói vậy chứ thấy con gái về ông mừng lắm, ông biết con gái ông khổ thế nào. Thấy chị đi lâu như vậy cũng đoán là do khổ quá nên chị bỏ đi, bởi vậy hai ông bà không ai trách chị cả.

Con chào bố.

Thì nay con về rồi đây.

Nói xong câu đó giọng chị nghẹn ngào. Bố chị chạy xuống chuồng lợn rồi nói nhỏ cho mẹ nghe:

Con Nhung nó về kia kìa, bà rửa tay lên nhà mà hỏi han xem sao, để đấy tôi làm cho.

Nghe đến đây mẹ chị hốt hoảng chạy ra ngoài, đội ào ào mấy gáo nước cho sạch cám bã rồi đi vào nhà:

Sư bố mày, làm chúng tao hết hồn. Đi đâu thì cũng phải báo một câu chứ? Lo lắng không yên nữa.

Con chào mẹ ạ!

Thì con cũng đi vội quá nên chẳng kịp nói gì. Mà nhà mình lại chẳng có điện thoại, con cũng ko biết dùng nên đành vậy.

Bố mẹ đã ăn sáng chưa?

Chưa. Đã kịp ăn gì đâu, sáng ngày ra mới súc miệng hai nồi cám lợn, bố mày thì tưới mấy vườn rau, tao nấu nồi cháo đậu rồi, giờ ông ấy làm xong thì ăn.

Dạ. Anh cả bữa nay đi đâu vậy mẹ?

Hai vợ chồng nó cho con bé đi ra ngoài gần đầm đi làm thuê cho người ta, tháng về có mấy lần thôi. Ở nhà mà hết đói à?

Vâng. Bố mẹ gần đây có khỏe không ạ?

Khỏe.. nhưng chỉ cái không có tiền thôi. Rau cỏ tao trồng chẳng hiểu sao cứ lớn được chừng này là sâu nó lại ăn hết. Rõ chán, giống rồi phân bón các loại bao nhiêu tiền, thu hoạch chẳng được bao nhiêu...

Gương mặt mẹ chị hiện rõ sự thất vọng, nghe mà chị thương mẹ quá. Nhưng như vậy cũng chưa khổ bằng chị, hai ông bà nghèo song vẫn chăm chỉ làm ăn, không lười biếng, còn chị... Có mình chị làm, chồng chị thì chơi bời... càng nghĩ càng chán.

Thấy chị im lặng, mẹ chị thôi không than thở nữa, quay ra hỏi:

Mày về thằng Hậu có nói gì không?

Mấy lần bố mày sang mà không gặp nó.

Không mẹ ạ. Anh ấy đi đến đêm mới về, ngủ giờ chưa dậy, con bỏ đi sang đây cũng chẳng biết.

Thế mày đi làm cái gì, ở đâu mấy tháng qua?

Con đi làm thuê cho người ta, lương không cao nhưng mà được cái thanh thản, ở nhà cũng làm vậy có khi vất vả hơn mà chả dư được đồng nào..

Nhưng giấu nhem chuyện chị bị bắt cóc.

Ừ. Thời gian qua tao với bố mày cũng tính rồi, hay là mày bỏ thằng Hậu đi. Cái thằng đàn ông như vậy sống với nhau làm cái gì cho nó khổ? Bố mày bảo có mỗi đứa con gái mà mày

khổ quá, giờ ông ấy bảo không sợ xóm làng chê cười gì cả. Bỏ nó đi về đây ở với bố mẹ, nhà cửa giờ rộng rãi, vợ chồng thẳng cả nó cũng không có nhà. Mà về phụ mẹ bán rau, nghèo tí cũng được nhưng còn hơn làm lụng vất vả hầu thẳng vô dụng kia...

Con cũng chán lắm... mẹ để con suy nghĩ thêm nhé.

Suy cái gì nữa con, mà bỏ đi vậy là tao biết mà khổ lắm rồi. Không phải nghĩ nữa, mai tao nhờ bác Hạnh, bác ấy rành mấy chuyện đơn từ bảo bác ấy giúp mấy cái thủ tục ly hôn. Nói là làm ngay đi, chờ ngày nào mà khổ ngày đấy...

Nhưng suy nghĩ lời đề nghị của bố mẹ chị, dễ hiểu thôi, ông bà ấy có mình chị là con gái. Nhìn con mình vậy có bố mẹ nào đành lòng để thằng đàn ông như vậy phá hủy tuổi xuân, lấy nhau lâu mà chị có đẻ được đứa con nào đâu. Khả năng do anh Hậu uống rượu nhiều nên t*ng trùng yếu, khả năng thụ thai không cao nên mãi chưa có con..chứ chị ở với Lâm ít bữa mà đã dính ngay được.

Mà con đi làm được ít tiền, biểu mẹ 1 ít mua cái gì cho bố ăn tẩm bổ thêm.

Nói đoạn Nhung lấy từ trong túi áo ra 200 nghìn đồng, là tiền Lâm cho từ hôm qua dúm vào tay mẹ.

Thôi. Mà cất đi mà tiêu, mà giữ cho khéo vào kéo về nhà thẳng kia nó lại lột sạch.

Mẹ cứ cầm lấy, ở nhà con vẫn còn, đi lâu như vậy về chẳng mua được cho bố mẹ cái gì. Con áy náy lắm!

Thế mà đã qua nhà ông bà bên ấy chưa?

Bố mẹ thẳng Hậu ấy.

Con chưa. Con định chiều nay mới qua bên ấy, hôm qua con đi xe về mệt nên đã đi đâu đc mẹ ơi, nhà cửa như bãi rác, dọn mãi chưa xong.

Ừ vậy chiều qua đó 1 tí kéo họ trách. Dù gì mình vẫn mang tiếng là con dâu, đi không một lời, giờ về cũng nên báo cáo 1 chút kéo họ trách.

Còn sau này đường ai nấy đi thì... kệ cha nó, muốn ra sao thì ra.

Vâng.

Thế trưa nay ở đây ăn cơm, tao bảo bố mà bắt con gà làm thịt.

Thôi. Con mua đồ ăn cả rồi, tí về nhà con nấu nướng, còn anh Hậu nữa. Hôm qua say khướt chắc chưa ăn uống gì.

Bảo nó uống ít thôi, tí tuổi đầu mà như con sâu rượu, có ngày [hết non!

Bảo chẳng được mẹ ạ.

Mẹ Nhung xuống bếp bung nồi cháo đậu lên, múc ra từng bát nhỏ cho nguội rồi bảo:

Đây, cháo nóng hổi đây, hay làm thêm một bát rồi hãy về? Đậu nhà mình trồng được đấy, ngon lắm!

Con ăn bánh đúc vẫn còn no mẹ ạ, công nhận bánh quê mình ngon, lâu lắm con mới được ăn.

Mẹ gọi bố vào mà ăn sáng đi, ăn muộm quá trưa lại không ăn được, con đi về đây, tranh thủ làm ít cỏ vườn và dọn dẹp cái chuồng lợn. Để lâu ngày nhìn sợ quá mẹ ạ.

Ừ. Không ăn thì về đi kéo nắng, hôm nay nắng to đấy.

Mà này nhớ suy nghĩ lời mẹ nói đấy nhá, cứ quyết định đi, bỏ nó về ở với bố mẹ.

Dạ. Con về suy nghĩ thêm, hôm sau con lại sang.

Nhưng bỏ về, ở trong nhà bố mẹ chị vừa ăn cháo vừa nói chuyện gì đó, ánh nắng hắt vào mặt chị, chị nghĩ đến lời mẹ nói mà cảm thấy mình như có thêm động lực để từ bỏ gã chồng nhu nhược kia. Vừa về đến cổng đã thấy anh Hậu đang ngồi trước hè hút thuốc Lào, anh viên 1 bị thuốc rõ to, châm lửa và rít 1 hơi thật dài, khói trắng nhả ra từ miệng anh bay nghi ngút trong không gian.

Có lẽ anh để bụng đói quá, vừa ngủ dậy đã bắt bị thuốc Lào to dùng nên anh say thuốc, nằm vật ngay ra hè, hai mắt trợn ngược lên, chân tay co quắp, miệng méo sệch đi, nhìn đến là sợ. Chị đi qua không nói gì cả, vì lúc này có nói thì anh Hậu cũng chẳng đáp lại được đâu. Trông như con nghiện thế kia, không hiểu sao chị lại có thể chung chăn chung gối với người đàn ông ấy được nữa???

Vào bếp mở cái chạn gỗ ra thấy bánh đúc mua về vẫn còn nguyên, thì ra anh Hậu chưa lười ra để ăn. Chị đem lên nhà đặt lên bàn uống nước rồi bảo:

Anh ăn tạm bát bánh đúc, trưa em mới nấu cơm.

Lúc này anh Hậu đã tỉnh thuốc, anh ngồi dậy và nhìn chị chăm chăm, anh nói:

Mày đi đâu mất hút vậy con đi mẹ kia?

Mày để ông ở nhà một mình thế này à?

Mày đánh đi ở đâu giờ về có tiền mua bánh cho tao ăn? Để mày định để tao [hết] đây phỏng???

Anh im đi. Anh còn mở mồm ra nói được nữa à?

Lòng tự ái của chị trỗi dậy, chị khổ sở vì anh, chịu nhục vì anh, bị người ta bắt cóc đi cũng là vì anh... thế mà loại người như anh lại quay ra nhiếc móc, chửi rủa chị. Ngay lúc này chị nghĩ đến lời khuyên của mẹ chị, bỏ quách thằng chồng ấy đi.

À à. Con đi~ cái này... mày dám to tiếng với ông à?

Con đi~ kia, mày khôn hồn thì cút khỏi nhà ông, đừng để ông nhìn thấy cái mặt mày nữa!!!

Nhà này là của chung, không của riêng ai hết, tôi làm tôi xây dựng nó, tôi đi hay ở là quyền của tôi.

Anh có quyền gì mà đuổi.

Mày không đi thì mấy hôm nữa họ cũng đến bắt nhà thôi, bìa đỏ tao nộp cho họ rồi...

Cái gì??? Đồ khốn nạn kia, anh nói cái gì???

Bìa đỏ đúng tên tao, tao muốn làm gì mà không được???

Thực ra chị biết tổng là căn nhà này vốn chỉ còn cái xác không, bìa đỏ mất tích lâu lắm rồi. Có lẽ anh Hậu không có tiền chuộc nên họ sẽ tới bắt nhà. Chị thôi không đòi co với anh nữa, bỏ đi làm cỏ vườn và dọn dẹp. Tưởng anh Hậu oai lắm, chê vợ đi đánh đi, thế mà chị vừa đi

khỏi, anh lao vào trong nhà, bung bát bánh đúc lên ăn cái vèo đã hết. Ăn xong còn liếm môi chẹp chẹp!!! Rõ chán.